

dinamične prehode, s katerim je do skrajnosti napela izpovedni lok. Čutna interpretacija solistke je čudovito sobivala z igro nastopajočih, ki so jo delikatno podprli v rafinirano izbrušenem izrazu. Smetanov *Godalni kvartet št. 1 v e-molu* »Iz mojega življenja« je pokazal vse odlike zasedbe, ki se odlikuje po izčiščenem in preciznem ter izrazno bogatem nastopu, značita pa ga lahkotna virtuoznost in izjemno pretanjen občutek za izraz. Tudi ta kvartet je temeljil na navedenih značilnostih, le da je bilo razpoloženje bolj optimistično. Izjemna občutenost in mehko sta se zrcalili v enotnem zaključku ali pa v intimnih skupnih vzgibih, kjer so delovali enotno tako glede izvedbe kot tudi dinamike. Smetanova radoživa sentimentalnost se je v drugem stavku vrtela v ritmu polke in se dovtipno odražala v posameznih instrumentih. Largo sostenuto nas je navdušil s sublimno igro, v kateri se je zrcalila žalost. Pretehtano oblikovanje melodije je dopolnjevalo dovršeno obvladovanje inštrumentov, da smo res uživali v polnosti zvoka. Doživeli smo rafinirano interpretacijo, ki je bila izpostavljena zlasti v liričnem tretjem stavku. Odločni in razigrani sklepni Vivace je dal kvartetu polet in se je izkristaliziral v prefinjen poenoten zaključek.

Godalni kvartet Aron in sopranistka Yui Futaedo so nam dali umetniški večer s sublimno izvedbo zlasti Schönbergovega dela, oba godalna kvarteta pa sta doživela vrhunsko interpretacijo, ki jo je občinstvo bogato nagradilo.

Tartini festival

I Solisti Veneti

Giuliano Carella, umetniško vodstvo

Koncert na Tartinijevi violini

Spored: **Giuseppe Tartini, Gioachino Rossini, Giuseppe Verdi, Giacomo Puccini, Antonio Vivaldi, Astor Piazzolla, Baldassare Galuppi, Arcangelo Corelli**

Piran, Minoritski samostan sv. Frančiška, 24. avgust 2024

V letošnjem poletju smo doživeli veliko čudovitih koncertov, nekaj od njih pa je po svoji izjemni kvaliteti vendarle izstopalo. Tak je bil tudi otvoritveni koncert Tartini festivala v Piranu, na katerem so nastopili I Solisti Veneti, komorni orkester iz Padove. Njihovega dolgoletnega vodjo Claudia Scimoneja je leta 2020 zamenjal Giuliano Carella, ki je orkestru dirigiral tudi v Piranu. I Solisti Veneti navdušujejo zlasti s poustvarjanjem del italijanskih baročnih skladateljev, sicer pa so sodelovali s svetovno znanimi umetniki, kot so Plácido Domingo, Mstislav Rostropovič, Sviatoslav Richter in Heinz Holliger. V Piranu niso nastopili prvič in tudi tokrat je bilo navdušenje občinstva upravičeno veliko.

Da gre za vrhunski sestav, nam postane jasno že v prvem trenutku: *Sinfonia à 4 v G-duru za godala*, ki po mnenju dirigenta ni potrjeno Tartinijeva, nas je nemudoma potegnila vase z energično briljantno igro, v kateri so glasbeniki pokazali popolno enotnost, z leskom in zvokom, ki je kar žarel. Ob tej sofisticirani in dinamično intenzivni igri,

ki jo je nagrajevala popolna tehnika, smo se zavedali, da so vsi sodelujoči dejansko vrhunski solisti, in ob njih je barok dobil polnokrvno in barvno bogato podobo, v kateri so bili vstopi za las natančni, prehodi izpiljeni in fraziranje sublimno poetično. Zelo smo občudovali tudi *Koncert v G-duru* Georga Philippa Telemanna za violo, godala in basso continuo, v katerem je na violi nastopil Mario Paladin. Otožna čustvenost viole v uvodnem Largu je bila v kontrastu s hitrim Allegrom, ki je bil odigran v temperamentnem tempu, ta pa je poživil izbrušeno eleganco izvajanja in dal elan melodiji. Tudi v Andanteju in Prestu je bila markantna intenzivnost igre, ki je bila vodilo in je pomenila čvrst okvir izjemni muzikalični in filigranski virtuoznosti.

Prevzeli sta nas iskrivost fraziranja in neverjetna izrazna intenzivnost, ki sta iz koncerta naredili mojstrovino.

Rossinijeva *Sonata I za godala v G-duru* nas je vodila v lahkotnejši svet, v katerem so I Solisti Veneti pokazali neverjetno zmožnost dinamičnih prehodov in vilinsko poigravanje z zvokom, ki so poleg osupljivo lepe melodike prepojili prostor s toliko energije in intenzivnega zvoka, da bi ga ne mogli bolj doživeti.

V Uvodu v tretje dejanje iz opere *Lombardi v prvi križarski vojni* za violino in godala Giuseppeja Verdija je violinist Lucio Degani očaral z muziciranjem, ki je lastno le velikim interpretom, in v njegovih rokah je Tartinijeva violina dobila mogočen in žlahten zvok s svetlim in preciznim tonom, kot odraz mojstrstva solista. Ta unikatni in delikatni zvok violine v Deganijevi umetniški izvedbi nas je res osupnil.

Puccinijeva »Krizanteme« oz. *Elegija za godala* so I Solisti Veneti uvrstili na program ob stoletnici smrti skladatelja. Delo ima presunljiv značaj in je po zaslugi izvajalcev zvenelo nadvse občuteno, s precizno poenotenostjo vseh nastopajočih, katerih dinamičen zagon in prehodi so bili izvedeni neizprosno enotno tako glede na tempo kot v izraznosti.

Zaključni *Koncert v h-molu št. 10* za štiri violine, violončelo, godala in basso continuo Antonia Vivaldija nam je oživil vse čute z do potankosti izdelano melodiko, v kateri so kontrasti zažareli v idealnih skupnih delih ter so bili izvedeni z energično vedrino, v kateri se je zaiskril prvi Allegro. Largo je nihal med dramo in milino, predvsem pa se je v vseh odtlenkih lesketal sklepni Allegro, odigran v neusmiljenem tempu, ki nas je poživil in nam dal vedeti, da poslušamo mojstre.

Očaranemu in navdušenemu občinstvu so I Solisti Veneti namenili še tri dodatke: skladbo *Tanti anni prima* Astorja Piazzolle, v kateri nas je ganil Lucio Degani, *Concerto à quattro v g-molu (La Caduta di Adamo)* Baldassareja Galuppija in *Fuga in re* Arcangela Corellija. Zagotovo lahko trdimo, da gre za enega od najboljših mednarodnih komornih orkestro, in vsa zahvala, da se vračajo v Piran, gre tudi organizatorjem Tartini festivala, ki razveseljuje že 23 let in je pravi glasbeni svetilnik na Primorskem. Vse čestitke torej tudi neutrudnima Jasni Nadles in Milanu Vrsajkovu za trud, Solistom Venetom pa kličemo nasvidenje prihodnjic.

Seviq

Ensemble Bastion

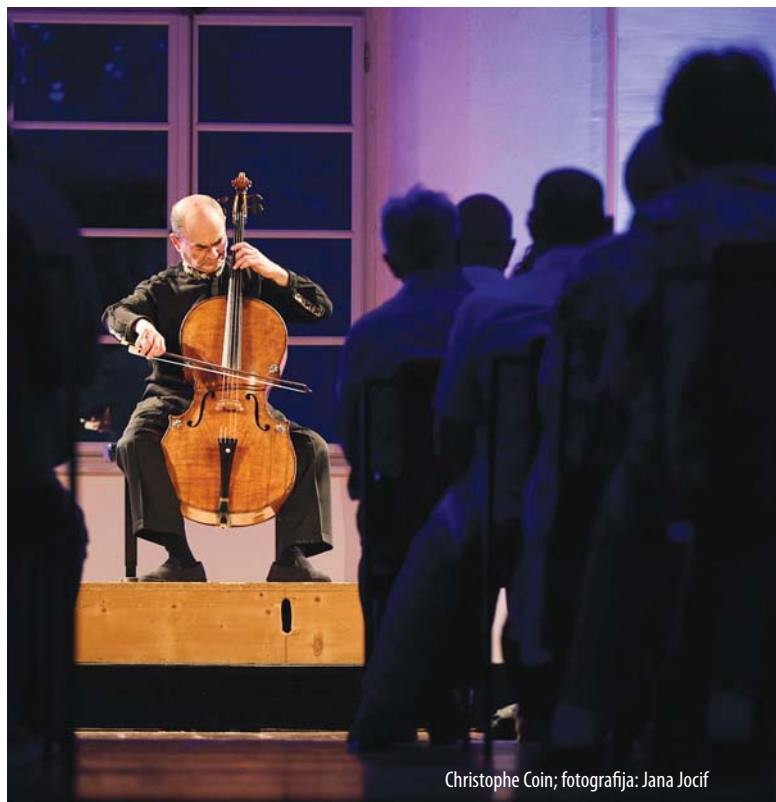
Spored: **Nicola Matteis, John Adson, John Coperario, Robert Johnson, Matthew Locke, Christopher Simpson, Francesco Geminiani, Anonymus**

Celje, Stara grofija, 13. avgust 2024

Eden od vrhuncev letošnjega festivala Seviq, ki se je v tem poletju preselil v Celje, je bil nastop izstopajoče izjemne interpretke Maruše Brezavšček oz. Ensembla Bastion iz Švice. Maruša Brezavšček z vsakim koncertom v Sloveniji dokaže, da je umetnica mednarodnega slovesa, kar potrjuje v nastopih z zasedbami, kot

so Ensemble Bastion, Musica Cubicularis, Duo Decima in Ensemble Pampinea. Je izvajalka tako sodobne kot baročne in srednjeveške glasbe, kar priča o njeni umetniški širini in zrelosti. Na tokratnem večeru se nam je predstavila kot soustanoviteljica Ensembla Bastion, ki ga poleg nje sestavljajo diplomanti in študentka Schole Cantorum Basiliensis: Beatriz Lopez Paz na violi da gamba, ki je nadomestila Martina Jantzena, Elias Conrad na teorbi in Mélanie Flores na čembalu. Predstavili so glasbo od stuartske dinastije z dvora Karla I. in II. do programa iz časa po slavni revoluciji. Z zanimivo predstavitevijo v koncertnem listu in s pripovedjo Maruše Brezavšček smo se zblížali z dvorno glasbo, v kateri so bile zlasti zanimive t. i. masque ali družabni dogodki, ki so poleg glasbe združevali še maskirani ples, poezijo in gledališče. Po obnovitvi monarhije se je v glasbo vpletel najprej francoski vpliv, pozneje pa italijanski slog, ki se je obdržal tudi po revoluciji. Iz vmesnega obdobja med obema smo slišali Geminianijeve variacije na arijo iz Purcellovega *Dioclesiana*. Zatem so nam predstavili suite v e-molu, transponirano v a-mol z angleškimi in francoskimi stavki Matthewa Lockeja in *The Division for Learners* v G-duru za violo da gamba in spremljavo na teorbi Christopherja Simpsona, slišali pa smo tudi Geminianijevo instrumentalno obliko arije *What shall I do to show how much I love her*. Nicola Matteis je znan zlasti po tem, da je v Angliji širil italijanski stil, člani zasedbe Ensemble Bastion pa so zaigrali *Ario. adagio-presto, gig. Prestissimo, Gavotto con divisioni* in *Ground after the Scotch humour. allegro*. Zadnja točka koncerta pa je bila melodija *Paul's Steeple* neznanega avtorja, ob kateri so člani ansambla tudi improvizirali. *Adson's Masque* Johna Adsona so člani zasedbe popestrili z izvirno igro in pristnim zvokom ter živahnim in ljubkim interpretiranjem, v katerem je bilo ob violi da gamba in kljunasti flavti mogoče čutiti tudi otožno noto. Sledilo je delo Johna Coperaria *Coperaree or Gray's Inn, the First*, prav tako pa je bila zanimiva skladba *The Satyr's Masque* Roberta Johnsona, ki je zvenela slikovito in nam je približala duha dobe.

Ensemble Bastion nam je predstavil pristen zvok z izvirno, živahno in prepričljivo igro, s katero se je študijozno poglobil v vsa obdobja, in jo res predstavil avtentično in virtuosno. Maruša Brezavšček je zablestela z bleščečim fraziranjem in izjemno tehnično virtuosnostjo, vselej povezano z avtentično in historično prepričljivo interpretacijo. Njeni izstopajoči umetniški prezenci so parirali tudi drugi člani ansambla, ki so se izkazali s skupno in samostojno igro. Zlasti smo občudovali hitre stavke, v katerih sta se zrcalila joie de vivre in dovršena tehnika. Čembalistka Mélanie Flores je izražala gracilnost in milino, ob markantni igri gambistke Beatriz Lopez Paz in zrelem taktne izvajanju Eliasa Conrada na teorbi. Skupaj so nas res očarali z živahno radoživostjo in po drugi strani otožno spevnostjo ter nenadkriljivo interpretacijo slogov, s katero smo podoživeli čas 17. in 18. stoletja v Angliji.

Christophe Coin; fotografija: Jana Jocić

42. Festival Radovljica 2024

Christophe Coin, violončelo

Spored: **Johann Sebastian Bach**

Radovljica, Radovljiška graščina, 19. avgust 2024

Dva večera Bachovih suit za violončelo v družbi nekaterih drugih skladateljev sta minila kot sanjski privid. Ob solistu, kot je Christophe Coin, se namreč človek hitro zave, da gre za velikana med interpreti, in med poslušanjem začne razmišljati o presežnikih, s katerimi bi označil njegovo igro. Igral je na violončelo iz leta 1720, ki ga je izdelal Alessandro Galliano iz Neaplja. Ta dragoceni inštrument je s svojim plemenitim zvokom odlično pariral mojstrstvu interpreta, čigar izvajanje je bilo mirno in obvladano z zrelim fraziranjem in baržunastim zvokom. Christophe Coin nam je podal individualno interpretacijo, ki se je skladno zlila s specifičnim zvokom historičnega inštrumenta. Zelo nas je prevzela harmonična skladnost izvedbe, ki je bila idealno uravnotežena in hkrati interpretativno poglobljena ter pretehtana. Njegova igra je bila mojstrsko obvladana in presunljivo ganljiva. Christophe Coin je nenadkriljiv mojster violončela in ga zna do potankosti izkoristiti v prid vzvišenemu izrazu. Zvočni potencial zgodovinskega glasbila je dodatno požlahtnil njegovo vrhunsko tehniko in interpretacijsko globino. Izjemna večera sta bila polna majestetične igre, ki je bila izvedena s toliko suverenosti, da je zvok dejansko lebdel v prostoru. Oba koncerta sta bila polna nezmotljive mojstrskosti in zlasti izvirne, pretanjene, intimne in zrele muzikalnosti, v kateri smo res začutili moč Bachove glasbe. Tožeči zvoki v Sarabandah, pa vse do virtuosnega izvajanja plesov, so nas ponesli v poseben svet. V drugem večeru je Coin predstavil tudi violončelo s petimi strunami, katerega fantastična zvočnost se je udeležila v precizni in tehtni igri, v kateri ni manjkala niti najmanjša podrobnost. Njegov zvok je bil nekoliko bolj rezek in izrazit, a izviren. Občudovali smo poznavalsko interpretacijo ter predvsem izjemno izrazno moč ter poetično lahkotnost igre kot sintezo izjemnega talenta in dovršenega akademskega znanja. Odlična koncertna knjižica nas je поблиže seznanila s problematiko Bachovih suit, ki jim je Coin dodal še dela drugih skladateljev, od Quantza, Menděsa, Sciprianija pa vse do Kurtaga. Neverjetno mojstrstvo izvajalca jih je poneslo v sublimiran svet glasbe kot najvišjega izraza.

Marina B. Žlender

Ensemble Bastion;
fotografija: Robi Valenti